

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **Ing. V. M.**, bytem X, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2015, čj. 108270/2015/KUSK, sp. zn. SZ_108270/2015/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba **se** v části, v níž směřuje proti výroku II. rozhodnutí žalovaného, **o d m í t á**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2015, čj. 108270/2015/KUSK, sp. zn. SZ_108270/2015/KUSK, **se** ve výroku I. **z r u š u j e** a v tomto rozsahu **se** věc **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobce napadl žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný výrokem I. rozhodnutí zamítl odvolání v části směřující proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace dle bodů 1, 3 a 4 žádosti a v tomto rozsahu potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Úvalech (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 15. 7. 2015, čj. MEUV 8156/2015 STA, sp. zn. MEUV-S 917/2015 STA, a dále výrokem II. zrušil část rozhodnutí týkající se bodu 5 žádosti a vrátil ji k novému projednání.

Žalovaný ve vztahu k odmítnutí žádosti v rozsahu jejího bodu 1 uvedl, že jelikož povinný subjekt žalobci zaslal vyjádření ze dne 28. 7. 2014, čj. MEUV 8568/2014 STA, v němž uvedl, že zastupitelstvo rozhodlo, kde se bude realizovat kanalizace, aniž zmínil, o jaké konkrétní zasedání zastupitelstva se v daném případě jednalo, je zjevné, že současná

žádost směřovala k poskytnutí neexistující informace ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přístupu k informacím“). Kdyby informace existovala, povinný subjekt by ji v prvním vyjádření uvedl. Z důvodu neexistence informace dle bodu 1 se žalovaný nezabýval bodem 2 žádosti.

K bodu 3 žádosti žalovaný uvádí, že účel zákona o přístupu k informacím byl naplněn tím, že povinný subjekt žalobce informoval, že neexistuje žádný záznam týkající se dané otázky. Obdobně žalovaný reagoval na odmítnutí bodu 4 žádosti, když pouze zopakoval závěr povinného subjektu, že požadovaná informace neexistuje. Naproti tomu odmítnutí podat informaci k bodu 5 žádosti vyhodnotil žalovaný jako nepřezkoumatelné. Povinný subjekt totiž odmítl poskytnout informaci jen s tvrzením, že všechna požadovaná rozhodnutí byla vydána v rámci správního řízení, v němž žalobce nefiguroval jako účastník řízení ve smyslu § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a proto mu nelze poskytnout jakékoliv dokumenty ze správního spisu. Podle žalovaného žalobce nežádá o nahlédnutí do spisu v režimu § 38 správního řádu, nýbrž o poskytnutí informací v režimu zákona o přístupu k informacím, proto je povinný subjekt povinen vyřídit žádost způsobem podle tohoto zákona s odkazem na jeho příslušná ustanovení.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nepostupoval při svém rozhodování v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, neboť se nevypořádal s jeho námitkami uvedenými v odvolání. Žalobce dále tvrdí, že žalovaný u bodu 1 žádosti postupoval v rozporu s § 2 odst. 3 a § 2 správního řádu tím, že od povinného subjektu nepožadoval vysvětlení zjevného rozporu mezi dvěma poskytnutými vyjádřeními ze dne 28. 7. 2014, čj. MEUV 8568/2014 STA, a ze dne 15. 7. 2015, čj. MEUV 8156/2015 STA, na něž v odvolání žalobce poukázal. Není tedy jasné, zda platí dřívější informace ze dne 28. 7. 2014, čj. MEUV 8568/2014 STA, podle níž zastupitelstvo s ohledem na výši vlastních zdrojů a počet odkanalizovaných obyvatel rozhodlo o tom, kde se bude kanalizace realizovat, nebo pozdější informace ze dne 15. 7. 2015, čj. MEUV 8156/2015 STA, jež tvrdí, že tato informace neexistuje. Žalovaný dovodil, že požadovaná informace neexistuje, na základě domněnky, že kdyby existovala, povinný subjekt by ji žadatelům poskytl, aniž by požádal povinný subjekt o vysvětlení zjevného rozporu mezi oběma poskytnutými informacemi. Právě tím žalovaný podle žalobce porušil § 2 odst. 3 a § 2 správního řádu.

Žalobce dále uvádí, že u bodu 2 žádosti požadoval poskytnutí prosté kopie usnesení, jímž byla řešena požadovaná věc, tedy přesně dle doporučení žalovaného. Od povinného subjektu však obdržel celkem tři zápisy z jednání zastupitelstva, aniž by sdělil, zda se požadovaná informace v dokumentech vyskytuje či nikoliv. Žalobce má tedy za to, že i v tomto případě žalovaný porušil § 2 odst. 3 a § 2 správního řádu.

Žalobce namítá, že žalovaný porušil § 89 odst. 2 správního řádu, když se k bodu 3 a 4 žádosti omezil pouze na konstatování, že informace neexistuje, aniž by vypořádal odvolací námitky.

Žalobce namítá, že ačkoliv považuje rozhodnutí žalovaného k bodu 5 žádosti za správné, fakticky ho to nijak nepřibližuje k získání požadované informace. Žalobce to dokládá tím, že žalovaný ve věci již několikrát obdobně rozhodl (rozhodnutí ze dne 27. 1. 2015 čj. 003975/2015/KUSK, ze dne 22. 4. 2015, čj. 053741/2015/KUSK, ze dne 21. 5. 2015, čj. 108270/2015/KUSK), avšak povinný subjekt nerespektoval názor žalovaného a odmítl informaci poskytnout se stejnou argumentací jako v prvním případě, a tím se vůči žalobci dopouští obstrukčního jednání. Proto žalobce považuje rozhodnutí žalovaného o bodu 5 žádosti, ač mu bylo vyhověno, za faktické odepření poskytnutí informace, tedy za definitivní úkon ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). V této souvislosti žalobce odkazuje také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, čj. 10 A 18/2014 – 52, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, čj. 7 As 4/2013 – 81. Z výše uvedených důvodů se žalobce domnívá, že neexistují žádné důvody pro odmítnutí žádosti a povinnému subjektu by mělo být příkázáno podle § 16 odst. 4 zákona o přístupu k informacím poskytnout informaci pod bodem 5 žádosti.

Žalobce shrnuje, že byl zkrácen na svých právech jednak nesprávným rozhodnutím žalovaného v napadeném výroku I., jednak obstrukčním jednáním povinného subjektu. V obou případech tím bylo žalobci a ostatním žadatelům znemožněno získat požadované informace, na jejichž získání měli právo dle zákona o přístupu k informacím.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že informace vztahující se k bodu 2 žádosti byly žalobci poskytnuty. Fakt, že žalobci nebylo poskytnuto vodítko, v jakém z poskytnutých zápisů z jednání zastupitelstva se nachází žádaná informace, nepředstavuje zásah do jeho práv.

Pokud jde o poskytnutí informací, které podle povinného subjektu neexistují, žalovaný má za to, že nemá důvod zpochybňovat jeho zjištění vzhledem k § 52 správního řádu, a není tedy vázán všemi návrhy účastníků řízení. Sam považuje zjištění stavu věci jen na základě tvrzení povinného subjektu za dostatečné.

Žalovaný ve vztahu k bodu 5 uvádí, že jako odvolací orgán pouze zjišťuje soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu konkrétních námitek uvedených v odvolání. Jestliže povinnému subjektu věc vrátil se závazným právním názorem, bude se moci sám zabývat otázkou, zda má být informace poskytnuta či nikoliv, teprve až povinný subjekt vydá přezkoumatelné rozhodnutí.

Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného uvádí, že žaloba obsahuje konkrétní a jasná tvrzení v tom směru, že se žalovaný nezabýval rozhodujícími námitkami žalobce a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti spočívající v protichůdných vyjádřeních povinného subjektu. Dále žalobce trvá na tom, že informaci k bodu 2 žádosti neobdržel. Prokazuje to citováním úseků z výše uvedených dokumentů, z nichž podle něj vyplývá, že lokalita H. čtvrť a též ulice N. Z. k. nebyla zařazena do žádosti o dotaci z operačního programu Životní prostředí (dále jen „program“). Plyne z nich též, že o stanovení lokalit, kde se bude realizovat kanalizace, rozhodlo zastupitelstvo s ohledem na výši vlastních zdrojů a počtu odkanalizovaných obyvatel. Avšak podle žalobce z poskytnutých informací již nelze dovodit, kdo, kdy a podle jakých kritérií navrhl zařazení prvních čtyř lokalit do žádosti o dotaci a proč naopak nebyly zařazeny ostatní

lokality. Z poskytnutých informací ani nelze dovodit, na kterém jednání zastupitelstva a podle jakých kritérií tak bylo rozhodnuto.

K vyjádření žalovaného, že požadovaná informace neexistuje, žalobce namítá, že informace z podstaty věci existovat musí, neboť povinný subjekt již dříve žadatelům podal informaci (vyjádření ze dne 28. 7. 2014, čj. MEUV 8568/2014 STA), že zastupitelstvo s ohledem na výši vlastních zdrojů a počet odkanalizovaných obyvatel rozhodlo o tom, kde se bude realizovat kanalizace, a v daných lokalitách byla kanalizace skutečně vybudována. Podle žalobce je tedy zřejmé, že samotné realizaci musel předcházet něčí návrh a jeho odsouhlasení, a tedy že požadovaná informace musí existovat. Žalobce odkazuje na § 52 správního řádu s konstatováním, že žalovaný neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud jde o bod 5 žádosti, žalovaný setrval na svém stanovisku.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky, neshledal. Soud rozhodl o žalobě bez jednání dle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

Ačkoliv žalobce na str. 2 žaloby uvedl, že napadá výrok I. rozhodnutí žalovaného, z dalších částí žaloby je zřejmé, že napadá rozhodnutí jako celek. Žalobce totiž v žalobě (část II.) uplatnil argumentaci týkající se výroku II. rozhodnutí žalovaného a v části III. doplnil tvrzení, že byl na svých právech zkrácen též obstrukčním jednáním povinného subjektu. V petitu žalobce navrhl, aby soud zrušil celé rozhodnutí žalovaného a dále aby postupem dle § 16 odst. 4 zákona o poskytování informací zrušil výrok II. rozhodnutí žalovaného a nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobci informaci požadovanou pod bodem 5 žádosti. Soud tedy dovodil, že z žaloby jako celku je nepochybné, že žalobce napadá oba výroky rozhodnutí žalovaného.

Žalobu proti výroku II. rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zrušil rozhodnutí povinného subjektu v rozsahu, v němž byla odmítnuta žádost o poskytnutí informace ve vztahu k jejímu bodu 5, a vrátil věc k novému projednání, soud odmítl jako nepřipustnou dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tímto výrokem totiž bylo vyhověno odvolání žalobce a věc byla vrácena do fáze řízení před povinným subjektem. Nejedná se tedy o rozhodnutí, jímž by se končilo řízení po vyčerpání řádných opravných prostředků. V dané věci nejde o případ, kdy by se povinný subjekt dopouštěl obstrukčního jednání, nedopadají tak na něj závěry vyjádřené v rozsudku NSS ze dne 28. 1. 2015, čj. 6 As 113/2014 – 35, nebo rozsudku ze dne 10. 11. 2016, čj. 3 As 278/2015 – 44. Na rozdíl od věcí posuzovaných Nejvyšším správním soudem v těchto rozsudcích bylo v dané věci zrušeno rozhodnutí povinného subjektu pouze jednou, nikoliv opakovaně, nejde o situaci, kdy by povinný subjekt odmítal podrobit se závaznému právnímu názoru nadřízeného orgánu,

a obstruoval tak řádné vyřízení žádosti. K navazujícímu vývoji (tj. vydání rozhodnutí ze dne 25. 9. 2015 o opětovném odmítnutí žádosti a navazujícímu vydání dalšího zrušovacího rozhodnutí žalovaného) nelze s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlídnout, neboť k těmto skutečnostem došlo až po vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Proti rozhodování povinného subjektu o jiné žádosti o informace, byť jí žalobce žádal totožnou informaci jako nyní, se měl žalobce bránit žalobou podanou proti rozhodnutí vydanému v tomto jiném řízení. Z rozsudku čj. 3 As 278/2015 – 44 lze nadto dovodit, že v případě obstrukčního jednání povinného subjektu se má žadatel o informaci bránit žalobou proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, aniž by musel opětovně podat odvolání, neboť je zřejmé, že podání odvolání není efektivním prostředkem nápravy. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že výrok II. rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., je tak ze soudního přezkumu vyloučeno podle § 70 písm. a) s. ř. s. a žaloba napadající takový úkon je nepřípustná § 68 písm. e) s. ř. s.

Rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2013, čj. 7 As 4/2013 – 81, kterého se v žalobě dovolává žalobce, se týká jiné procesní situace, v níž se soudní ochrany nedomáhá žadatel o informaci, nýbrž osoba, která by poskytnutím požadované informace mohla být dotčena na svých právech. Její žaloba proti rozhodnutí nadřízeného orgánu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a které obsahuje závazný právní názor směřující k poskytnutí požadované informace, je přípustná, neboť toto rozhodnutí představuje vzhledem k neformálnosti dalšího postupu povinného subjektu (faktické poskytnutí informace bez vydání správního rozhodnutí) konečný zásah do práv osoby, které se informace týká. V nyní projednávané věci není žalobce osobou, která by byla dotčena poskytnutím informace, naopak je žadatelem o informaci.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

Ze sdělení povinného subjektu ze dne 28. 7. 2014, čj. MEUV 8568/2014 STA, jehož kopii přiložil žalobce k žalobě, plyne, že jde o reakci na žádost ze dne 11. 7. 2014 o poskytnutí informace. Povinný subjekt uvedl, že dne 4. 6. 2009 bylo schváleno usnesení zastupitelstva č. Z-061/09 ve věci stanovení pořadí priorit zařazení staveb splaškové kanalizace do žádosti o dotaci z programu. První čtyři lokality v pořadí, tj. V S., R., lokalita centrum S. 1, ul. Šk., byly zařazeny do žádosti o dotaci, žádost byla podána dne 14. 10. 2009. Dále uvádí, že lokalita H. č. má pořadí č. 5 a je rozdělena zvlášť na H. č. a dále na lokalitu Na Z. k.. O stanovení lokalit, kde se bude realizovat kanalizace, rozhodlo zastupitelstvo města s ohledem na výši vlastních zdrojů a počtu odkanalizovaných obyvatel. Poukazuje na to, že tyto informace byly žadateli poskytnuty již v dopise ze dne 2. 6. 2014, čj. 6211/2014. Pokud jde o dotaz, kdo, proč a kdy zastavil přípravu splaškové kanalizace v H. č. povinný subjekt sdělil, že žádným usnesením rady ani zastupitelstva nebyla konkrétně příprava výstavby splaškové kanalizace v H. čtvrti zastavena, administrativně tedy stále pokračuje.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce spolu s dalšími třemi osobami podal dne 1. 7. 2015 žádost o poskytnutí informace, a to vzhledem k tomu, že povinný subjekt vyřídil jejich dřívější žádosti nedostatečně. V nové žádosti žádali pod bodem 1 informaci o tom, při jakém konkrétním zasedání zastupitelstva bylo rozhodnuto, kde se s ohledem na výši vlastních zdrojů a počet odkanalizovaných obyvatel bude realizovat kanalizace. V souvislosti s tím žádali pod bodem 2 o poskytnutí prosté kopie zmíněného

zápisu ze zasedání zastupitelstva, anebo odkaz na internetovou stránku, na níž je zápis veřejně přístupný.

Bod 3 žádosti směřoval k poskytnutí informace o tom, kdo, kdy a podle jakých kritérií navrhl zařazení lokalit, v nichž bude realizována stavba splaškové kanalizace, do žádosti o dotaci z programu. Zároveň žádali o informaci, z jakého důvodu nebyly zařazeny do této žádosti ostatní lokality.

Vzhledem k tomu, že z dříve poskytnutých informací nebyly žadatelům zřejmé některé skutečnosti, žádali v bodu 4 o jejich doplnění. Konkrétně požadovali informaci o tom, zda měla Ing. S. ze společnosti VRV a. s. oprávnění zpracovat přílohu č. 14 žádosti o dotaci. Dále žádali informaci o tom, na základě jakého pověření dotyčná určila, jaké lokality jsou vhodné pro zařazení do žádosti o dotaci z programu a na základě jakého pověření ověřil starosta města MUDr. J. Š. správnost jejího rozhodnutí.

Žadatelé v bodu 5 žádali o poskytnutí prosté kopie stavebního povolení ze dne 28. 3. 2011 k části stavby nacházející se v ulici H. dle dokumentace z června 2010. Dále ve vztahu ke zmíněné stavbě požadovali poskytnutí žádosti povinného subjektu o povolení prodloužení termínu dokončení stavby, žádosti o prodloužení platnosti vydaného stavebního povolení a rozhodnutí Městského úřadu v Brandýse nad Labem ze dne 9. 9. 2013, čj. 100/23725/2013, o povolení prodloužení termínu dokončení do 31. 12. 2020. Žadatelé odůvodnili požadavek na zpřístupnění těchto informací tím, že v předchozím vyjádření povinný subjekt neuvedl, že se informace vztahuje pouze ke stavbě v H. ulici.

Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 15. 7. 2015, čj. MEUV 8156/2015 STA, odmítl část žádosti o poskytnutí informace ze dne 1. 7. 2015, a to ve vztahu k jejím bodům 1, 3, 4 a 5. K bodu 1 žádosti uvedl, že tři dříve poskytnuté zápisy z jednání zastupitelstva ze dne 16. 4. 2009, 4. 6. 2009 a 3. 11. 2009 jsou jedinými dokumenty, které se k dané otázce vztahují. Žádají-li žadatelé poskytnutí dalších informací, nemůže jim povinný subjekt vyhovět, protože podle jeho zjištění žádné další záznamy neexistují. K bodu 2 žádosti povinný subjekt žadatelům znovu zaslal kopie zmíněných zápisů. Soud zjistil, že v částech poskytnutých zápisů jsou obsaženy některé informace související s plánovanou výstavbou splaškové kanalizace. Z programu v zápisu ze dne 16. 4. je zřejmé, že se na zasedání měla projednat dle bodu 15 vodohospodářská investice města – zpráva o postupu projednávání akcí a dle bodu 6 manželé M. – řešení vlastnických vztahů s ohledem na plánovanou výstavbu splaškové kanalizace. Žadatelům byla poskytnuta část zápisu týkající se bodu 6. Ze zápisu ze dne 4. 6. 2009 se k věci vztahuje bod 4 vodohospodářské investice – stanovení priorit do žádosti o dotaci z programu. Plyne z něj, že byla stanovena kritéria z hlediska ekonomické efektivity. Zvažovaly se přitom potřeby města, jeho finanční možnosti a požadavky programu pro přidělení dotace. V závislosti na tom byla vytvořena tabulka, jež je součástí zápisu a v níž jsou jednotlivé lokality pro výstavbu zhodnoceny a seřazeny. Z tabulky má dle zápisu jednoznačně vyplývat, které lokality do žádosti programu budou zařazeny a proč. Usnesením zastupitelstva č. Z-061/09 bylo schváleno pořadí priorit zařazení staveb splaškové kanalizace do žádosti o dotaci z programu podle návrhu tabulky. V zápisu ze dne 3. 11. 2009 se vodohospodářské investice města Úvaly týkají body 5 - informace o podání žádosti o dotaci z programu a 6 - pověření starosty jednáním se Státním

fondem životního prostředí ČR ve věci vodohospodářských investic. Poskytnutá část zápisu obsahuje pouze bod 5. Podle něj smluvně zajištěný projektový manažer podal informaci o stavu podaných projektů a jejich rozsahu. Dále se zde uvádí, že žádost o dotaci z programu byla odevzdána se stručným uvedením, jaká kritéria byla zohledněna a jaké lokality byly do žádosti zařazeny. Na závěr byly rekapitulovány náklady samotné stavby.

Povinný subjekt odmítl podat informaci též k bodu 3 žádosti, neboť dospěl k závěru, že neexistuje žádný písemný záznam o tom, kdo, kdy a podle jakých kritérií navrhl zařazení jen prvních čtyř lokalit a nikoliv ostatních zbývajících lokalit uvedených v usnesení č. Z-061/09 ze dne 4. 6. 2009 ve věci stanovení pořadí priorit zařazení staveb splaškové kanalizace do žádosti o dotaci z programu. Shledal tedy, že kromě poskytnutých dokumentů na základě dřívějších žádostí žádné další záznamy neexistují. Ke stejnému závěru dospěl povinný subjekt také k bodu 4 žádosti s tím, že pokud jde o oprávnění starosty, nevyplývá z písemného pověření, nýbrž z § 103 a násl. zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).

Odmítnutí poskytnutí informace k bodu 5 povinný subjekt odůvodnil tím, že všechna požadovaná rozhodnutí byla vydána v rámci správních řízení. Žadatelé nebyli jejich účastníky, a proto jim ze správního spisu nelze poskytnout žádné dokumenty.

Odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 20. 7. 2015 žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí povinného subjektu ve vztahu k odmítnutí žádosti v rozsahu týkajícím se bodů 1, 3 a 4 žádosti. Ve vztahu k bodu 5 žádosti žalovaný rozhodnutí povinného subjektu zrušil a vrátil mu věc k novému pojednání.

Posouzení žalobních bodů

Podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o přístupu k informacím povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění.

Podle § 15 odst. 1 zákona o přístupu k informacím, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle § 16 odst. 4 zákona o přístupu k informacím soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Soud se nejprve zabýval důvody pro odmítnutí bodu 1 ve spojení s bodem 2 žádosti o informace. V této části navazuje žádost o informace na odpověď povinného subjektu, které se žalobci dostalo na jeho předchozí žádosti. Žalobce konkrétně žádal o sdělení, které konkrétní zasedání zastupitelstva měl povinný subjekt na mysli ve svém vyjádření ze dne 28. 7. 2014, při němž zastupitelstvo rozhodlo o tom, kde se bude kanalizace realizovat. K tomu soud uvádí, že ve sdělení ze dne 28. 7. 2014 povinný subjekt uvedl, že o stanovení pořadí priorit zařazení staveb splaškové kanalizace do žádosti o dotaci rozhodlo

zastupitelstvo dne 4. 6. 2009 usnesením č. Z-061/09. Povinný subjekt odmítl zpřístupnit žalobci tuto informaci s tím, že neexistuje žádný záznam (kromě dříve poskytnutých dokumentů na předchozí žádosti o poskytnutí informace), jenž by tuto informaci obsahoval. Dříve poskytnutými dokumenty má povinný subjekt na mysli zápisy ze zasedání zastupitelstva ze dne 16. 4. 2009, 4. 6. 2009 a 3. 11. 2009. Tyto zápisy povinný subjekt žalobci opětovně zaslal, čímž měl za vyřízený druhý bod žádosti o poskytnutí informace. Žalovaný se s tímto postupem ztotožnil.

K tomu soud uvádí, že ze samotného vyjádření ze dne 28. 7. 2014 je zřejmé, že povinný subjekt se odkazuje pouze na zasedání zastupitelstva ze dne 4. 6. 2009, při němž bylo stanoveno pořadí priorit zařazení staveb splaškové kanalizace do žádosti. V navazujícím sdělení, že o stanovení lokalit, kde se bude realizovat kanalizace, rozhodlo zastupitelstvo města s ohledem na výši vlastních zdrojů a počet odkanalizovaných obyvatel, se na žádné konkrétní zasedání zastupitelstva neodkazuje. Soudu je zřejmá podstata bodu 1 žádosti ze dne 1. 7. 2015, žalobci jde o to, kdy zastupitelstvo poté, co dne 4. 6. 2009 určilo pořadí priorit, rozhodlo, že realizovány budou pouze první čtyři projekty, nikoliv pouze první dva, nebo prvních šest apod. Povinný subjekt poskytl žalobci všechny zápisy ze zasedání zastupitelstva, které se touto otázkou zabývají, a v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti uvedl, že nemá žádné jiné nosiče informací obsahující údaje týkající se rozhodnutí zastupitelstva o zařazení konkrétních staveb kanalizace do žádosti o dotaci. Z toho plyne jediný logický závěr, a sice že poté, co zastupitelstvo na svém zasedání dne 4. 6. 2009 rozhodlo o pořadí priorit, již žádné další rozhodnutí týkající se výběru staveb splaškové kanalizace pro zařazení do žádosti o dotaci nepřijalo. Vyjádření povinného subjektu, že o stanovení lokalit rozhodlo zastupitelstvo s ohledem na výši vlastních zdrojů a počet odkanalizovaných obyvatel, zjevně odkazuje na zasedání zastupitelstva ze dne 4. 6. 2009, a to ačkoliv při tomto zasedání nebylo rozhodováno o zařazení staveb kanalizace do žádosti o dotaci, nýbrž pouze o stanovení pořadí priorit. V tomto ohledu jde o jistou nepřesnost ve vyjádření ze dne 28. 7. 2014.

Byť se může žalobci jevit takový postup zastupitelstva nedostatečným, nepředkládá žádné argumenty, které by svědčily o tom, že musí existovat nějaký další, dosud neposkytnutý zápis ze zasedání zastupitelstva, při němž bylo rozhodováno o zařazení konkrétních lokalit do žádosti o dotaci z programu. Nevznesl v tomto směru ani žádné důkazní návrhy. Soud tedy nemá důvod pochybovat o správnosti tvrzení povinného subjektu, že žádný jiný zápis ze zasedání zastupitelstva, kromě výše uvedených tří zápisů, se dané otázky netýká. K tomu lze doplnit, že žalobci nic nebrání v tom, aby využil práva občana obce nahlédnout do všech zápisů ze zasedání zastupitelstva [§ 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení], a ověřil si tak pravdivost tvrzení povinného subjektu, resp. opatřil důkaz vyvracející tvrzení povinného subjektu. Soud se proto ztotožnil se závěrem povinného subjektu a žalovaného, že kromě již dříve poskytnutých a opětovně poskytovaných zápisů ze zasedání zastupitelstva nemá k dispozici žádný dokument obsahující rozhodnutí zastupitelstva obce o zařazení konkrétních staveb kanalizace do žádosti o dotaci. Povinnému subjektu proto nelze ve vztahu k odmítnutí žádosti v části týkající se bodu 1 nic vytknout, ke zkrácení práv žalobce tímto postupem nedošlo, neboť žalobci se odpovědi na jeho dotaz dostalo. Soud se neztotožňuje s žalobcem, že by odpověď povinného subjektu ze dne 28. 7. 2014 a rozhodnutí ze dne 15. 7. 2015 byly vzájemně rozporné. Ve zmíněném rozhodnutí povinný subjekt sice uvedl, že požadovanou

informací nedisponuje, ovšem toto sdělení je třeba vnímat v kontextu příslušné části odůvodnění, v níž povinný subjekt rovněž uvedl, že veškeré dokumenty ze zasedání zastupitelstva, kterými disponuje, již byly žalobci poskytnuty. Povinný subjekt tedy netvrdí, že by nedisponoval vůbec žádnými dokumenty, jak toto sdělení mylně interpretuje žalobce, nýbrž že nemá žádné další dokumenty (nad rámec již poskytnutých a spolu s tímto rozhodnutím opětovně poskytovaných). Žalovanému tedy nelze ani vytýkat, že se s rozporem nevypořádal, neboť žádný rozpor neexistuje.

Soud doplňuje, že poskytnutím zápisů ze zasedání zastupitelstva, které se týkají žádosti o dotaci, bylo vyhověno bodu 2 žádosti. Vydaná rozhodnutí povinného subjektu a žalovaného, která jsou předmětem soudního přezkumu, se této části žádosti nedotýkají, o té žádné rozhodnutí vydáno nebylo. Soudní přezkum napadeného rozhodnutí žalovaného tak nezahrnuje přezkum správnosti postupu povinného subjektu ve vztahu k bodu 2 žádosti. Měl-li žalobce za to, že ani ve vztahu k této části žádosti nepostupoval povinný subjekt procesně správně, měl se domáhat ochrany podáním stížnosti dle § 16a zákona o přístupu k informacím.

K bodu 3 žádosti o informace soud uvádí, že žalobce žádal o poskytnutí informace, kdo, kdy a podle jakých kritérií navrhl zařazení pouze prvních čtyř lokalit do žádosti o dotaci a proč nebyly do žádosti zařazeny i lokality další. Povinný subjekt a posléze i žalovaný uvedli, že neexistuje žádná listina, která by tyto informace obsahovala.

Soud k tomu uvádí, že závěr povinného subjektu není správný, neboť disponuje dokumentem, jenž obsahuje podstatnou část této žalobcem požadované informace. Je jím zápis ze zasedání zastupitelstva ze dne 3. 11. 2009. V něm je pod bodem 5 uvedeno, že odbor investic a dopravy předložil informace ohledně vodohospodářských investic města. Dne 14. 10. 2009 podalo město Úvaly žádost o poskytnutí podpory z programu. Rozsah žádosti byl koncipován dle 3 požadavků: podmínky obsažené ve výzvě OPŽP, schválené priority postupu výstavby kanalizace, disponibilní prostředky města ve výši optimálně 60, maximálně 80 mil. Kč. Žádost zahrnuje 5 lokalit, a to S. 2 (tato lokalita byla přearažena z jiné žádosti o dotaci od Ministerstva zemědělství, neboť z OPŽP je kryt větší podíl nákladů), V S., R. č., centrum, S. 1 (k tomu soud doplňuje, že poslední čtyři lokality se nachází v pořadí priorit schváleném při zasedání dne 4. 6. 2009 na prvních čtyřech místech). Náklady celkem jsou 242.246.851 Kč vč. DPH. Podařilo se dosáhnout míry podpory 77 %, což odpovídá nároku na vlastní zdroje ve výši 55,6 mil. Kč. Míra podpory je relativně vysoká a může na základě doplňujících požadavků Státního fondu životního prostředí při administrování žádosti případně klesnout. Ze zápisu ze zasedání zastupitelstva dne 4. 6. 2009 plyne, že náklady na realizaci kanalizace v lokalitě H. č. (první lokalita v pořadí, která nebyla zahrnuta do žádosti o dotaci) jsou odhadovány ve výši 17,59 mil. Kč bez DPH. Soud uzavírá, že důvody, pro něž bylo rozhodnuto o zařazení konkrétních lokalit do žádosti o dotaci, jsou nabíledni. Město Úvaly postupovalo jednak v souladu s rozhodnutím o prioritě, jednak bylo limitováno disponibilními prostředky ve výši optimálně 60 mil. Kč. Do žádosti byly zahrnuty projekty, které si vyžadají z rozpočtu obce nejméně 55,6 mil. Kč s tím, že nelze vyloučit nárůst výdajů z rozpočtu obce v důsledku poklesu míry podpory ze Státního fondu životního prostředí (podle standardní míry podpory by muselo být na investici uvolněno z rozpočtu města 79,9 mil. Kč, což odpovídá maximální výši investičních výdajů, kterou může město uvolnit).

Jakkoliv je závěr povinného subjektu ohledně toho, zda má požadovanou informaci k dispozici, nesprávný, povinný subjekt tím, že žalobci tuto informaci *de facto* poskytl zasláním kopie zápisu ze zasedání zastupitelstva, nezkrátil žalobce na jeho právu na informace. Nejde tedy o důvod, pro nějž by měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Soud k tomu doplňuje, že účelem právní úpravy poskytování informací povinnými subjekty veřejnosti není nahrazovat dialog mezi orgány územní samosprávy a občany obce, k jehož navázání a udržování slouží nástroje upravené v obecním zřízení (zejména v § 16 odst. 2), např. právo občana obce vyjadřovat na zasedání zastupitelstva své stanovisko k projednávaným věcem, nebo požadovat projednání určité záležitosti v samostatné působnosti obce, nebo podávat orgánům obce návrhy, připomínky a podněty. Prostřednictvím žádosti o informace podané v režimu zákona o poskytování informací se nelze domáhat poskytnutí odůvodnění určitého rozhodnutí či postupu územní samosprávy, ledaže by takové odůvodnění bylo zachyceno na nějakém nosiči informací, jinak by totiž žádost směřovala k vytvoření nové informace (§ 2 odst. 4 zákona o poskytování informací).

Z poskytnutého zápisu ze zasedání zastupitelstva tak nelze zjistit pouze to, kdo a kdy učinil konečný návrh na zařazení pouze prvních čtyř lokalit do žádosti o dotaci z programu, v tomto rozsahu zůstala informace dle bodu 3 žádosti skutečně neposkytnutá. Stejně jako nelze ze zápisu zjistit, na základě čeho byla Ing. S. ze společnosti VRV a. s. oprávněna zpracovat přílohu č. 14 žádosti, vyhodnotit, které lokality budou do žádosti zařazeny, a na základě jakého pověření ověřil starosta povinného subjektu MUDr. Š. správnost rozhodnutí Ing. S. Zbývající část bodu 3 a bod 4 žádosti o informace lze tedy shrnout tak, že žalobce požaduje poskytnout informace o tom, kdo a kdy učinil konečný návrh na zahrnutí konkrétních lokalit do žádosti o dotaci. Z odpovědi na bod 1 žádosti je zřejmé, že toto rozhodnutí neučinilo zastupitelstvo města Úvaly, neboť to pouze určilo pořadí priorit. Ze zápisu ze zasedání zastupitelstva ze dne 4. 6. 2009 plyne, že s definitivním zařazením lokalit do žádosti mělo být vyčkáno na podmínky výzvy programu, které budou známy po prázdninách. Je tedy nepochybné, že někdo musel učinit konečný návrh na zařazení konkrétních lokalit do žádosti o dotaci a někdo musel tento návrh schválit. Závěrečný návrh nemusel vzejít od jediné osoby, může jít o výsledek jednání (projektového manažera, odboru investic, politických představitelů samosprávy apod.). Lze přitom legitimně předpokládat, že konečný návrh měl písemnou podobu, ať již zápisu ze společného jednání, nebo písemného návrhu či elektronické komunikace. Pokud jde o oprávnění Ing. S. ze společnosti VRV a. s. zpracovat přílohu č. 14 žádosti, resp. učinit návrh konečné podoby žádosti o dotaci, to nelze upínat k osobě Ing. S., nýbrž ke společnosti VRV a. s., která poskytovala městu Úvaly projektové služby související s přípravou žádosti o dotaci a pro kterou Ing. S. pracovala. Lze předpokládat, že uvedená společnost poskytovala městu Úvaly poradenské služby na základě písemných smluv, jejichž obsahem je výčet jejích povinností.

Z rozsudku NSS ze dne 7. 4. 2015, čj. 6 As 136/2014 – 41, plyne, že pokud je povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací, musí, v souladu se zásadou dobré správy podle § 4 odst. 1 správního řádu, primárně vyvinout úsilí, aby nalezl požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle zákona o archivnictví a spisové službě či podle jakéhokoliv jiného

právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až 11 zákona o poskytnutí informací. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat (například podle zákona o archivnictví a spisové službě nebo podle správního řádu), je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. V takovém případě má totiž povinnost je opět vytvořit (zrekonstruovat). V rozhodnutí o odmítnutí žádosti z důvodu, že povinný subjekt nemá požadované informace k dispozici a ani není povinen je k dispozici mít, je třeba uvést skutková zjištění, která by svědčila o tom, že vyvinul odpovídající aktivitu za účelem nalezení požadovaných informací.

Z právě uvedeného tedy pro nyní posuzovanou věc vyplývá, že bylo povinností povinného subjektu provést šetření za účelem prověření, zda výše uvedené informace měl v minulosti k dispozici a zda stále existují, resp. proč tomu tak již není. V situaci, kdy povinný subjekt informaci nedohledal, měl v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti popsat jednotlivé kroky, jimiž dostupnost požadované informace prověřoval. To nicméně povinný subjekt neučinil a pouze lakonicky konstatoval, že informace k dispozici nemá. Takové rozhodnutí je nepřesvědčivé, neboť nelze-li z něho seznat, jaké úkony povinný subjekt učinil za účelem vyhledání informace, není možné považovat závěr, k němuž povinný subjekt dospěl, za logické vyústění snahy povinného subjektu. Tím spíše tomu tak je v situaci, kdy lze legitimně předpokládat, že povinný subjekt těmito informacemi v minulosti disponoval. V takovém případě je třeba trvat na tom, aby se povinný subjekt vyrovnal s tím, zda informace skutečně zanikly, a pokud ano, zda není povinen je mít k dispozici (v takovém případě by se musel pokusit o jejich rekonstrukci). Těmito úvahami se povinný subjekt nezabýval. Právě nastíněnou úvahu neprovedl ani žalovaný, neboť ten se pouze bez bližšího prověření skutečností spolehl na správnost závěru povinného subjektu. Takový postup žalovaného by bylo možné akceptovat jen za podmínky, že by povinný subjekt ve svém rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě odůvodnil, že přes veškerou snahu informace nedohledal, a dále že by se žalovaný ztotožnil se závěrem povinného subjektu, že není povinen je ani mít k dispozici. Pouze za tohoto předpokladu by mohl potvrdit rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace. K nedostatečnosti úvah povinného subjektu směřovaly odvolací námitky žalobce, ovšem žalovaný se s nimi odpovídajícím způsobem nevypořádal. Pokud by se jimi skutečně zabýval, nemohl by odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu aprobovat jako správné. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud doplňuje, že ačkoliv smyslem zákona o poskytování informací není dokladovat správnost postupu povinného subjektu ve vztahu k projektovému manažerovi, resp. vysvětlovat, zda určitá osoba nějaké oprávnění měla či nikoliv, lze požadovat, aby z rozhodnutí o odmítnutí žádosti zřetelně vyplývalo, že povinný subjekt prověřil smluvní dokumentaci týkající se vztahů mezi městem Úvaly a společností VRV a. s. a jejich komunikaci zachycenou na pevném či elektronickém základu za účelem zjištění, zda tato společnost nebyla oprávněna učinit konečný návrh zařazení konkrétních lokalit do žádosti. Z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu ani žalovaného nicméně neplyne, že by takové úkony byly učiněny.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k tvrzení, že povinný subjekt nedisponuje částí informací požadovaných žalobcem v bodě 3 žádosti (kdo a kdy učinil konečný návrh na zařazení konkrétních lokalit do žádosti o dotaci z programu) a informacemi požadovanými v bodě 4 žádosti. Soud proto rozhodnutí žalovaného ve výroku I. zrušil na základě § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. Za těchto okolností nemohl soud přistoupit k aplikaci § 16 odst. 4 zákona o přístupu k informacím, neboť mu v tom brání nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného (viz rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 – 65).

V navazujícím řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tzn. že žalovaný (popř. povinný subjekt) vyvine veškeré možné úsilí ke zjištění, zda povinný subjekt disponuje informacemi požadovanými v části bodu 3 a v bodu 4 žádosti o poskytnutí informace ze dne 1. 7. 2015 a v případě, že tyto informace nedohledá, v odůvodnění rozhodnutí popíše konkrétní úkony, které učinil za účelem dohledání požadovaných informací, tedy jaké všechny dokumenty a jiné nosiče informací prověřil. V případě, že některou z uvedených informací nedohledá, bude se dále zabývat tím, zda ji nemá mít povinný subjekt dle právních předpisů k dispozici. Dospěje-li k závěru, že právní předpisy ukládají povinnému subjektu touto informací disponovat, pak se ji pokusí zrekonstruovat.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení převážně procesně úspěšný. Vzhledem k tomu, že náklady žalobce spočívají jen v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč, který by musel žalobce vynaložit v totožné výši, i kdyby podal žalobu jen proti výroku I. rozhodnutí žalovaného (ve vztahu k němu byl plně procesně úspěšný), přiznal soud žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši odpovídající plné částce zaplaceného soudního poplatku. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. .